

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2Dnia 7 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący sędzia Ewa Taberska

2.1 Protokolant prot. sąd. Katarzyna Szymanek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań - Stare Miasto w Poznaniu Marka Polaka

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2020r.

sprawy **N. B. (1)**

oskarżonego z art. 270 § 1 k.k. i z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P.

z dnia 30 grudnia 2019r. sygn. akt VIII K 909/18

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. N. 619,92 złote brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Ewa Taberska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 383/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt VIII K 909/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
X		XXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXX
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
X	XXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXX	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
XXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

	<p>4) Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony N. B. (1) miał świadomość, iż podpis Ł. R. (1) złożony na pełnomocnictwie z dnia 3 stycznia 2013 r. dla adwokatów M. M. i K. K. nie został nakreślony przez Ł. R. (1), w sytuacji, gdy sporządzona na poczet postępowania opinia biegłego jednoznacznie nie wykluczyła faktu podpisania dokumentu przez samego Ł. R. (1).</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed przystąpieniem do analizy wyszczególnionych powyżej zarzutów apelacji należy zauważyć, iż <u>orzeczenie co do faktu popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego przypisanego mu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku</u> wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) oraz z poszanowaniem art. 4 k.p.k. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.</p> <p>Należy w tym miejscu podkreślić, że skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do</p>		

prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne, czy też niekorzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., II K 180/17, Legalis nr 1668825). Apelacja, w której podniesiono zarzut dowolnej oceny dowodów, powinna przedstawiać argumenty uzasadniające tezę, że sposób rozumowania sądu pierwszej instancji jest niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, a więc nielogiczny, ewentualnie niezgodny z zasadami wiedzy lub doświadczenia życiowego, tym samym wykraczając poza ramy swobodnej oceny dowodów sformułowanej w art.7 k.p.k.

Zaznaczenia jeszcze wymaga, że jeśli Sąd Odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100, postanowienia SN: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853, z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

W ocenie Sądu II instancji w sprawie nie doszło do naruszenia art. 410 k.p.k. Podstawę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego

stanowił bowiem całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Wbrew przekonaniu skarżącego Sąd Rejonowy dokonał kompleksowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, bez przekraczania swobodnej oceny dowodów oraz jakichkolwiek przepisów procedury. Przekonanie bowiem o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ocenę zeznań świadka Ł. R. (1) dokonaną przez Sąd I instancji. Jak wskazał Sąd Rejonowy zeznania ww. świadka korespondowały z treścią opinii biegłego sądowego z dziedziny kryminalistycznych badań dokumentów. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 7 września 2020 r. Sąd Odwoławczy na podstawie art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. oddalił wniosek dowodowy zawarty w punkcie 3 pisma obrońcy oskarżonego z dnia 3 lipca 2020 r., tj. o przeprowadzenie dowodu z akt postępowania przygotowawczego nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową w Gnieźnie ze zgłoszenia Ł. R. (1) o podejrzenie popełnienia przestępstwa handlowania kradzionymi częściami samochodowymi przez N. B. (1) o sygn. akt 2 Ds.20/12, a w szczególności z dokumentów zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa, protokołu zeznań świadka Ł. R. (1) oraz postanowienia o umorzeniu postępowania na okoliczność istniejącego konfliktu pomiędzy Ł. R. (1) a oskarżonym N. B. (1), albowiem oskarżony dowód ten mógł powołać w postępowaniu przed

Sądem I instancji, czego nie uczynił, w związku z czym przeprowadzenie tego dowodu jest niedopuszczalne z mocy ustawy. Sąd Okręgowy nie uwzględnił również wniosku obrońcy o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania Ł. R. (1) na okoliczność istniejącego konfliktu między nim a N. B. (1) w formie konfrontacji z oskarżonym, albowiem Ł. R. był już przesłuchany w charakterze świadka w niniejszej sprawie. Nadto na rozprawie tej nie był obecny oskarżony, co było jego wolą (k. 873), w związku z powyższym Sąd Rejonowy dokonał już oceny zeznań Ł. R., a Sąd II instancji nie widział powodu, dla którego należałoby przeprowadzać konfrontację pomiędzy tymi osobami. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, jak słusznie ocenił Sąd Rejonowy, ażeby pomiędzy oskarżonym a Ł. R. (1) istniał konflikt (czy miało miejsce pomówienie oskarżonego ze strony świadka), który rzutowałby na treść zeznań tego świadka. Ocena zeznań świadka Ł. R. została zatem w pełni zaaprobowana przez Sąd Odwoławczy.

Oczywiście można założyć, że jakiś konflikt między oskarżonym a Ł. R. (1) zaistniał. Jak wynika jednak z materiału dowodowego, oskarżony nigdy podczas trwania procesu nie obarczył żadną odpowiedzialnością świadka Ł. R. (1) w zakresie czynu I tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., a przede wszystkim nie wskazywał, by istniał jakikolwiek konflikt między nim a Ł. R. (1), który według treści apelacji oskarżonego miałby istnieć już od listopada 2012. O konflikcie tym, jako doniosłym i ważącym na jego odpowiedzialność karną,

oskarżony wspomniał dopiero w apelacji z dnia 10.02.2020r.

I tak w swoich wyjaśnieniach na K. 617 złożonych w dniu 19.06.2018r. oskarżony wskazał, że na przedmiotowym dokumencie - k. 138 - podpis za Ł. R. (1), złożyła jego żona (M. B., która odmówiła składania zeznań – k. 939) a oskarżony podpisał się za siebie.

Na rozprawie natomiast – k. 939 – w dniu 6.11.2019r. oskarżony oświadczył, że nie miał świadomości, że zostało pełnomocnictwo to podpisane przez jakąś inną osobę, a oskarżony na pewno (tylko) podpisał się w swoim miejscu i swoim nazwiskiem.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż oskarżony N. B. (1) nie został oskarżony i uznany winnym podrobienia na przedmiotowym dokumencie podpisu Ł. R. (1), lecz o to, że takim dokumentem się posłużył, co zostało słusznie ustalone przez Sad Rejonowy.

Sąd II instancji nie miał również zastrzeżeń do dokonanej przez Sąd meriti oceny wyjaśnień oskarżonego dokonanej przez Sąd meriti. Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary wyjaśnieniom N. B., w których twierdził on, że nie wiedział o podrobionym podpisie Ł. R. (1) na dokumencie pełnomocnictwa z dnia 3 stycznia 2013 r. Motywy uznania przez Sąd Rejonowy za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego w ww. zakresie Sąd Okręgowy w całości podziela i do nich odsyła (k. 1006). W kontekście zarzutu błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego, Sąd Rejonowy trafnie nie wziął pod uwagę rzekomego konfliktu pomiędzy oskarżonym a Ł. R..

Kwestia ta została już omówiona powyżej.

Nawiązując do zarzutu sformułowanego przez obrońcę w piśmie z dnia 3 lipca 2020 r. stanowiącym uzupełnienie apelacji własnej oskarżonego a dotyczącego błędnej (w ocenie obrońcy) oceny przez Sąd Rejonowy opinii z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów, to również okazał się on chybiony. Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji prawidłowo ocenił ww. dowód i wysnuł z niego trafne wnioski. Stanowisko skarżącego, iż sporządzona na poczet postępowania opinia biegłego jednoznacznie nie wykluczyła faktu podpisania dokumentu przez samego Ł. R. (1) stanowi li tylko subiektywną interpretację skarżącego, która nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd Rejonowy słusznie stwierdził, że z opinii wynika, że na spornym dokumencie pełnomocnictwa w pozycji (...) prawdopodobnie nie podpisał się ani Ł. R. (1) ani oskarżony, z czego oskarżony, w świetle omówionego już materiału dowodowego, musiał zdawać sobie sprawę.

Z uwagi na powyższe niezasadny okazał się zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że oskarżony N. B. (1) miał świadomość, iż podpis Ł. R. (1) złożony na pełnomocnictwie z dnia 3 stycznia 2013 r. dla adwokatów M. M. i K. K. nie został nakreślony przez Ł. R. (1).

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji nie uchybił normie art. 5 § 2 k.p.k., choć i taki zarzut stawia apelujący. Zasadnicze znaczenie w wykorzystaniu normy

art. 5 §2 k.p.k. ma stanowisko Sądu rozstrzygającego daną sprawę. To Sąd orzekający musi mieć określone wątpliwości i mimo ich nie wyjaśnienia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Dopiero wówczas można skutecznie podnosić zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Jeśli wątpliwości w sprawie podlegającej kontroli nie miał Sąd pierwszej instancji, a tak w istocie było, czemu dał wyraz w swej motywacyjnej części rozstrzygnięcia, to zarzut stawiany zaskarżonemu wyrokowi nie mógł zostać uznany za skuteczny. Jest tak tym bardziej, że skarżący nie przekonał, iż istotnie w sprawie tej określone okoliczności budzą wątpliwości. W żadnym wypadku nie może być mowy o tym, że tak sformułowany zarzut może uzasadniać w sposób przekonujący złamanie zasady in dubio pro reo. Uzasadniając zarzut w tym zakresie, skarżący w istocie wdaje się w polemikę z sądem meriti, przedstawiając własną ocenę materiału dowodowego i czyni to w sposób wybiórczy. Sąd Okręgowy ocenę dowodów, zaprezentowaną w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku całkowicie akceptuje i do niej odsyła.

Oczywistym jest, że zaprezentowane na potrzeby niniejszego postępowania stanowisko skarżącego (i jego obrońcy) wynikało z realizacji strategii obrony. Powyższe było jednakże wyrazem dążenia do uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 1 wyroku, czemu Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że wina i sprawstwo oskarżonego N. B. (1) w

zakresie czynu opisanego w punkcie I nie budzą żadnych wątpliwości.		
Wniosek		
1. Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego N. B. (1) od zarzucanego mu czynu w punkcie 1 wyroku. 2. Ewentualny wniosek oskarżonego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność zarzutów		
Lp.	Zarzut	
2	Zarzut oskarżonego rażącej niewspółmierności kary łącznej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut rażącej niewspółmierności kary okazał się niezasadny, zarówno w odniesieniu do kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego w wyroku z dnia 30 grudnia 2019 r., jak i kary łącznej w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.		
Wniosek		

zbyt uciążliwe, a ponadto za taką decyzją przemawiają
względy słusznościowe.

7. PODPIS

Ewa Taberska